

вица и на друга една булка, припушнѣ и нѣщо. И тритѣ се усмихнѣхъ лукаво. Тоя смѣхъ зарази и другитѣ гости.

— Не думай, Гино! Нимà сѣщтата беювица? питаше учудено Мачовица.

— Гледай си работата, вълкѣтъ яде и броено, каза кака Гинка.

И пакъ изсмивание.

— Кириако! Какви книжа бѣхъ у Соколова, пошта Юрданъ, който не можеше да разбере кисканията на гоститѣ.

— Бунтовнически, отъ първия рѣдъ до послѣдния. Беятъ ме повика посрѣдъ нощъ да му ти прѣведѣ. Тѣ бѣхъ, бай Юрданчо, такива помии и дивотии, каквито само искуфѣли глави можѣтъ да измислѣхъ. Прокламацията пѣкъ на Букурещкия комитетъ, канеше да направимъ прахъ и пепелъ всичко, ама да се освободимъ.

— Всички измрете да се освободимъ, забѣлѣжи Нечу Пиронковъ пронически.

— Тия чапкѣи горѣхъ и правѣхъ прахъ и пепелъ, ама кое? — Чуждото. Тѣ немахъ колъ побитъ тука. Прахъ и пепелъ, лесно то! маскари изъ маскари! каза сърдито чорбаджи Юрданъ.

— Харѣхзи цѣли, продума Хаджи Смионъ.

Дамянчо Григорѣтъ, който до сега диреше нетърпеливо случай, тема, за нѣкой дълъгъ масалъ, улови се за послѣднитѣ думи на Хаджи Смиона и рече:

— Кажешъ хаджи харѣхзи, та ми дойде на умѣтъ, ама има харѣхзи и харѣхзи... Азъ едно врѣме ми се случи да идѣ въ Щипъ, то бѣше на 1863 год., пакъ прѣзъ Май мѣсець, на 22-й, по 3 часѣтъ прѣзъ нощта, сѣбота и облачно... Тогава бай Дамянчо расказа една прѣдълга история за разбойници, въ която освѣнѣ тѣхъ играе роля щипския ханджия, двама паши, единъ грѣцки капитанинъ и сестрата на влашкия князь Куза.